

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2-50

Inserati:

Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.
 Pri večkratni inserciji po dogovoru.

osf.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knafljeve ulice 5,
 I. nadstr., upravništvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

Politično-satirični tednik.

Ni je medecine čez lurško vodo. Meni so se že možgani kravžali, a ko sem spil pol litra lurške vode, sem postal tako pameten, da me bodo vzeli za profesorja v škofove zavode.

Dober odgovor.

Rajni odlični narodnjak gospod odvetnik dr. Lavrič v Gorici načeloma ni govoril drugače kakor slovenski. Nekoč je sedel pred goriško kavarno s psičkom. Pri sosednih mizah je sedelo več nemških častnikov. Psiček se je po naključju oddaljil, doktor ga je poklical: „Pinč, Pinč, ob st net hergest!“ Nato se oglasi častnik pri bližnji mizi s sarkastičnim nasmehom: „Herr Doktor, Sie sprechen aber doch deutsch!“ (Gospod doktor, vendar govorite tudi Vi nemški.) „Gotovo, pa samo s — psom.“

Svarilo.

Ti misliš, da je lepa,
da bodeš srečen z njo:
Ljubezen tvoja slepa
te vara prehudo!

Ta njena lica žarna
prirode niso dar,
to dela vse — lekarna,
to lepotil je čar!...

Za sladko nje smehljanje
in bele nje zobe,
ne navdušuj se! Sanje!
Umetho vse je, vse!

Srca nje ne preceni,
ljubila ni nikdar!
Koketa se ne meni
za nič kot tvoj — denar!

Suličar.

Galantna primera.

V malomestni čitalnični dvoranici je zbrana vesela družba. Igrajo različne družabne igre. Gospod K. mora povedati svoji sosedu, lepi mladi dami, ki sedi slučajno pod Prešernovim kipcem, laskav poklon. „Povejte mi, milostiva, kakšen razloček je med Prešernovim kipom v naši čitalnici in onim na ljubljanskem Marijinem trgu?“ „Oprostite, tega pa res ne morem vedeti.“ „No, v Ljubljani stoji genij nad Prešernom, tu pri nas pa — pod njim.“

Trdovratni značaji.

Navzlic vsemu naporu gg. Kristana in Štefeta niso hoteli na dan 28. novembra zapreti niti tivolski psi niti mestni zmaji na jubilejskem mostu svojih gobcev in žrel. Živel! kovinsko-trdni značaji!

Pametneje.

Vsak večer se priporočajo pobožni kmetje svetniku naslednjega dne z očenašem.

Ko so 21. februarja v Jadrenici odmolili na čast sv. Florjanu itd. je prišel na vrsto očenaš na čast stolu sv. Petra. In se oglasi nekdo iz družine: „Prosimo rajši kar za vse pohištvo!“ A. Š.

Ugovor.

A: Oženiti sem se hotel, pa sem si premislil.

B: Zakaj?

A: Kako pridem do tega, da bi preživljal hčerko čisto tujega možakarja!“ A. Š.

Grajevredno.

Po kanoničnem pravu mora vsak škof stanovati v svoji škofiji. Izjemo dela — seveda — v tem oziru ljubljanski vladika. Radovedni smo, ali se spomni te nepravilnosti g. Božidar Švarac, vulgo Črne, in prisili nepokorneža, da se preseli v svojo škofijo, zakaj sedaj stanuje škof **Pred** škofijo.

Čudež.

(V loškem narečju.)

Kdu tu prav, da ni čudižu!

Kā ukul svitga Jurja sm biv jest tak, o jej, jej kakšen sm biv! To ni za puvidat! Ta rjava grinte sm jemu, pauš se mej lutila. O tu i blu hdu, tu i blu hdu! Sm djav: Tine, Tine, zdej s' pa na konc!

Pa sm vendār kupu lurške vode, pa pratka sm nut namoču. Ja, kar namoču sm ja, pa kar pud srajca sm ja ukul nosu.

O tu rečim, vse i šlu ud mene v pratka! Vse! Da ta zadne žvali!

Pol sm pa pratka učidu, pa sm ja ta krofast Marjan za šist grušu predav.

Pa pravja liberauci, da ni čudižu! B.

Za tujce.

Agent: Postrešček, imenujte mi kako elegantno gostilnico s prenočiščem?

Postrežček: „Pri Tišlerju“ ložirajo celo gospod deželni poslanec ekscelenca Drobnič. Tja pojdite!

Ob Prešernovem grobu.

(K 3. decembru.)

Boj kruhoborstva krog divja,
da brat že brata ne pozna,
ti pa počivaš tu, Francé,
in vsem zemljanom smejaš se!

Pa vendar prav rad vedel bi:
kaj onkraj groba se godi?
Kajne, vse je drugačno tam
kakor se živim sanja nam!

Iz deželne zbornice.

Dr. Šusteršič (viha nos) proti dr. Kreku: Ti, kaj pa tako smrdi tukaj po kravjem?

Dr. Krek (v vidni zadregi): Za božjo voljo, molči! Drobnič je priletel naravnost s semnja semkaj, poglej, saj ima še nekaj kravjih dlak na suknji!

Dr. Šusteršič: Dobro, da si mi povedal! Že sem nameraval vložiti interpelacijo!

Uvaževanja vredna ideja.

Učitelji, naši prijatelji, si bodo torej v doglednem času postavili konvikt, kjer bo njih deca preskrbljena z vsem. To zbuja med nami duhovniki mnogo upravičene nevolje, in, med nami rečeno, tudi nekoliko nevoščljivosti. Kaj moramo biti ravno mi povsod prikrajšani? Kaj bo pa z našo nezakonsko dečo? Za to bi lako poskrbeli tudi mi na podoben način in sicer z veliko manjšimi stroški, ker se je škof izrazil, da rad odstopi v ta namen del svojih zovodov v Št. Vidu, dobro vedoč, da ne bodo nikdar polni.

Uganka.

Kateri lov stane najmanj, pa nese največ?

Škofov lov na testamente.

Črnuhi so složni.

Klerikalec (vračaje se s shoda zaupnih mož katoliško-narodne stranke):

„Le čakajte, zdaj, ko smo vrgli Heina iz Ljubljane, bo pa Vam liberalcem malo druga pela!“

Liberalec: „Zakaj?“

Klerikalec: „Zato, ker so novi deželni predsednik Črnulja na naši strani in škofov prijatelj.“

Liberalec: Ali je to kaj čudnega? Črnuhi bodo vendar vlekli skupaj, ne?“

Konsumsko kaplanče.

Prišel je na faro mlad, čeden kaplan, navdušen, goreč za svoj vzvišeni stan. Govoril je backom od svetih resnic, o pekl, nebesih, o kaznih iz vic.

Ne mine še leto, napravi konsum in toči tam backom čaj, vino in rum. V pomoč si izbere najlepšo devic; nedolžnost ji čista odseva od lic.

Poteče spet leto — device ni več; baje je zbolela, zato je šla preč. Brezverci pa nočejo iti na lim; „poslal jo kaplanček je,“ pravijo „v Rim“.

Poteče spet leto — že poka konsum, zaloga gre žvižgat, se joka račun. Kaplanček pa zgine, ga vzela je noč, za jok se ne zmeni, pobriše jo proč.

Ne dolgo potem pa je župnik postal, devico konsumsko za svojo izbral. In novim je backom spet prid'gal od vic, od pekla, nebes, zapeljanih devic.

Umevno.

Kregar: Ti, Štefe, zakaj pa so škof že par tednov tako strašno bleđi?

Štefe: Oh, ali ne veš, da jim leži Brce že tri leta v želodcu?

Domače zdravilo.

A.: Ti, meni je tako čudno v trebuhu! Ali mi moreš svetovati kaj koristnega?

B.: Oja; pojdi v deželno zbornico pol ure poslušat dr. Kreka.

Flečkajnar.

Imel sem opraviti pri č. oo. frančiškanih. Potrkam prvič — nič, potrkam drugič — nič. Odprem in zapazim patra pri oknu sedečega in vsega zamišljenega v sliko. Tiho mu stopim za hrbet. Kaj je delal? Slikal je muzo nad Prešernom. In sladak smeh je bil razlit po tolstem obrazu . . .

Ko sem ga opozoril na svojo malenkost, me je prosil za zamero, češ, da je vsak dan par ur tako — zamaknjen.

Joško.

Glas iz občinstva.

Dežela bo odrinila gledišče mestu; bi li ne mogla prevzeti sedaj v lastno režijo škofovih zavodov?

Posnemanja vredno.

Kanonik Sušnik naroči pri vsakem novem talarju krojaču, da mu naredi poseben majhen žep. Zakaj pa? V njem ima vedno pripravljen zlat za 10 K, ki ga je najbrže kje podedoval. Ako ga berač poprosi milodara, vzame cekin iz žepa in ga pomoli beraču, rekoč: „Ali imaš menjati?“ — Ako mu berač reče, da nima, mu odvrne Sušnik: „Mi je zelo žal, boš pa drugikrat dobil“; ako pa hoče berač izmenjati, mu pa pravi: „Toliko imaš, pa ne da bi kaj dal za škofove zavode! Predrznež, le pojdi v božjem imenu.“

Korinski.

Durak.

Tam nekje v bogati Deveti deželi sta imela absolvirana lemenatarja Malapeč in Mirnoslužba izkušnjo pred svojim škofom.

Kandidat Mirnaslužba — čeprav sorodnik trikratnega milijonarja — je bil precej zabit človek in se je strašno bal izpraševanja. Njegov kolega, kandidat Malapeč ki je imel stopiti prvi k izkušnji, se ga je usmilil ter mu nasvetoval, naj posluša pri vratih in si zapomni, kaj bo on (Malapeč) odgovarjal. Prav tako naj odgovarja potem tudi on, saj škof vsem kandidatom daje enaka vprašanja.

Hlače so se tresle kandidatu Mirnoslužbi, ko je prisluškaval pri vratih. Slišal je pa tole:

Škof: Gospod kandidat Malapeč, povejte mi, kaj bi storili, če bi Vam med maševanjem padla muha v blagoslovljeno vino?

Kandidat Malapeč: Z dvema prstoma desne roke bi vzel muho iz vina, jo polizal in sežgal ob goreči sveči.

Škof: Dobro, gospod kandidat, vi ste vzor-duhovnik!

Kandidat Malapeč: Še nisem, Prezvizišeni, ampak pod vašim modrim vodstvom upam to skoraj postati!

Nato je prišel kandidat Mirnaslužba na vrsto. Škof mu je dal sama taka vprašanja kakor prvemu kandidatu. Pri zadnjem vprašanju pa se je hotel škof malce pošaliti in je dejal:

Gospod kandidat Mirnaslužba, povejte mi, kaj bi storili, če bi Vam med maševanjem padel netopir v blagoslovljeno vino?

Kandidat Mirnaslužba: Z dvema prstoma svoje desne roke bi vzel netopirja iz vina, ga polizal, ter potem sežgal ob goreči sveči.

Škof (razkačen): Gospod kandidat, vi ste osel!

Kandidat Mirnaslužba: Še nisem, ampak pod vašim modrim vodstvom upam to skoraj postati!

Sorška.

Škof naš, imenitni Tone, Sorčan vsak že tebe kolne! Ker si nam pastirja vzel, muk nebroj si nam nadel.

Sušnik modri in ošabni, v Soro gre po cesti ravni. In krog njega pušek roj, orožniki gredo v boj. Pride v farovž mož častiti, vse se mora mu vклонiti. Ko po šoli vse ovoha, sto let star račun zavoha, ga neumno ogleduje, ker tako mu vse je tuje. Prav počasi, prav „piano“ vrne v belo se Ljubljano. Škofu jih zatoži: „O — v Sori nas ne marajo!“

Korinski.

Pozor, pijancil

„Luka Smolnikar torej vabi k pristopu v društvo „Abstinenc“ v „Slovincu“ od 18. novembra.

„Pojdi, pojdi, sama reklama za lurško vodo!“

Zaljubljeni farucelj.

Zaljubljen je Luka, ljubljanski naš far, omamil docela ga ženski je čar.

V „Union“ punco vabi, plačuje za njo, okoli jo vodi in gleda sladko.

Po gozdu vsak teden na Rožnik gresta, na dušo ji piha — Pst! Tiho! Ha, ha!

Na Brezje in v Maribor in Bog ve še kod, sta „romala“ skupaj na božjo (ha!) pot.

Obleko vso kupil dekletu je far; zaljubljenih norcev ne briga denar.

Zaljubljen farucelj je čudna žival, nerodne prisme je vsakomur žal.

Če smola imena v ljubezen mu gre, pokaže mu figo njegovo dekle.

Ljubljančan.

V spovednici.

V majhni fari na Dolenjskem pride h kaplanu k spovedi Marijina devica. Kot zadnji greh pove kaplanu, da je zaljubljena. Kaplan se raztogoči in ji reče, da ji ne da odveze. — „V katerega osla si pa zaljubljena?“ jo vpraša kaplan raztogočen. „V vas,“ mu odgovori dekle boječe. — Kaplan ji da brez obotavljanja odvezo, jo povabi popoldne k sebi in zapre linico.

Korinski.

Dvojno povračilo.

Nekje na Slovenskem je župnik nekoč pridigoval o božji radodarnosti ter ob tej priliki izrekel tudi te-le besede: „Ako kaj daste ali sploh kako darujete svojemu bližnjemu iz dobrega namena, vam povrne Bog vse dvojno že na tem svetu!“

Ta pridiga je posebno segla v srce revnemu kmetiču, ki je imel samo eno kravo v hlevu, sena pa za dvojne živinčet. Ves vesel je prišel od pridige domov, povedal, kar je slišal, in dejal svoji ženi:

„Podariva komu svojo edino kravico, da nama da Bog potem dve!“

„Gospodu župniku jo dajva,“ mu je svetovala žena. „To so svet mož in bodo že sami storili, kar je treba, da se uresniči njih besede.“

Kmetič je bil zadovoljen ter je odgnal svojo kravo v župnikov hlev.

Župnik pa je imel med svojo čredo tudi bika. Z vso silo se je zagnal pregrešni samec proti kravi in pretrgal svojo verigo. In takoj je zdirjalo dvojne živinčet, kmetičeva krava in župnikov bik, iz župnikovega hleva proti kmetičevemu domu.

Verni kmetič je lepo zahvalil Boga, da mu je tako hitro dvojno povrnil njegov dar in je zaprl kravo pa bika v svoj hlev.

Mnogo sitnosti je imel župnik, preden je dobil svojega bika nazaj; svoje besede je pa odslej vselej vsaj trikrat premislil, preden je šel pridigovat svojim pretkanim župljanom.

Dolenjski.

Prevarjeni oderuh.

Genialni slikar Možakar je bil vedno zadolžen nad cilinder in oderuhi so ga izžemali na najnesramnejše načine.

Najhuje ga je odiral stari Jajteles. Neko jutro se mu je posrečilo, da se je vtihotapil v Možakarjevo spalnico. Slikar je bil pravkar sedel na stol, da bi se dal brivcu obriti. Njemu nasproti je sedel prijatelj.

„Plačajte mi!“ je napadel Jajteles slikarja z brezobzirno sirovostjo. „Sicer vas tožim!“

„Dobro,“ mu je odvrnil umetnik mirno, „ne bojte se za svoj denar! Potrpite prosim, samo tako dolgo, da bom obrit.“

„Toliko že počakam,“ se je razveselil oderuh.

„Hvala lepa!“ je dejal slikar. „Vi, gospod brivec in ti, dragi moj prijatelj, vidva sta priči!“

Hkratu je vstal, si obrisal milne pene raz obraz in je rekel brivcu:

„Odslej vas ne potrebujem nič več, ker nameravam nositi polno brado.“

Listnica uredništva.

Častite gg. sotrudnike prosimo iznova, naj puste na vsakem listu rokopisov eno stran prazno! Saj je papir poceni in „Osa“ plača tako visoko nagrado, kakor noben drug slovenski list.

Priporočamo se zlasti za aktualne kratke politične in nepolitične satire, humoreske, dovtype, lovske pripovedke, izreke, aforizme, dobro pointirane pesmi, glose, basni in pa za kratke leposlovne (nepolitične) spise in pesmi. Doneski morajo biti vsaj v ponedeljek v naših rokah, sicer pridejo šele prihodnji teden na vrsto.

„Vpraševalec“ v X. Taka stara pisateljska bajta, pa še piše po obeh straneh! Poboljšajte se in pošljite kmalu še kaj!

Dr. X-Y-Z. Slovenci še nismo tako napredovali v kulturi, da bi smeli rabiti besede kakor „die Sehnsucht nach dem Dreck“ à la Sudermann (v najnovejši igri). „Osa“ je čedno bitje.

„Pegaz“. S kritiko doposlanih spisov ne bomo trčili časa in prostora.

L. Schwentner

knjigotržec

v Ljubljani, Prešernove ulice št. 3.

Naznanjam, da imam od „Narodne tiskarne“ v Ljubljani v izključno razprodajo Jurčičeve zbrane spise, potem letnike in posamezne številke „Ljubljanskega Zvona“ in vse one knjige, katere so izšle v založbi „Narodne tiskarne“. — Te knjige so:

Josipa Jurčiča zbrani spisi, zvezek I. do XI., broširan à 1 K 20 h, elegantno vezan à 2 K.

Posamezne številke „Ljubljanskega Zvona“ po 80 h.

Zbirka zakonov. I. Kazenski zakonik, vezan à 6 K.

Zbirka zakonov. II. Kaz. pravdnik, vezan à 5 K 60 h.

Zarnikovi zbrani spisi. I. zvezek, broširan à 1 K.

Kralj Matjaž, povest. Broš. 1 K.

Koristka, povest iz gledaliških krogov. Broš. 80 h.

A. Aškerc: Izlet v Carigrad. Broš. à 40 h.

Turgenjev: Otcu in sinovi. Roman, broširan à 1 K.

— Štiri novele. Broš. à 40 h.

Beneš-Třebizsky: Blodne duše. Roman, broširan à 1 K 40 h.

Lefebvre: Pariz v Ameriki, broširan à 1 K.

Stat nominis umbra: Časnikarstvo in naši časniki, broširano à 80 h.

Jelinek: Ukrajinske dume. Povest, broširana à 30 h.

Halévy: Dnevnik, broširan à 30 h.

— Razne pripovedke, broš. à 80 h.

— Dve povesti, broš. à 50 h.

A. Trstenjak: Slovensko gledališče, broširan izvod à 2 K.

Jurčič: Listki, broš. à 30 h.

— Gregorčičevim kritikom, broš. à 60 h.

Avstrijski patrijot: „Parteiwesen der Slaven“, broširano à 1 K.

Po znižani ceni priporočam: Fran Kocbek, Pregovori, prilike in reki. Prej 1 K, sedaj samo 60 h.

☛ Sprejemam tudi naročila na vse modne žurnale, na vse domače in tuje časnike ter knjige. ☛